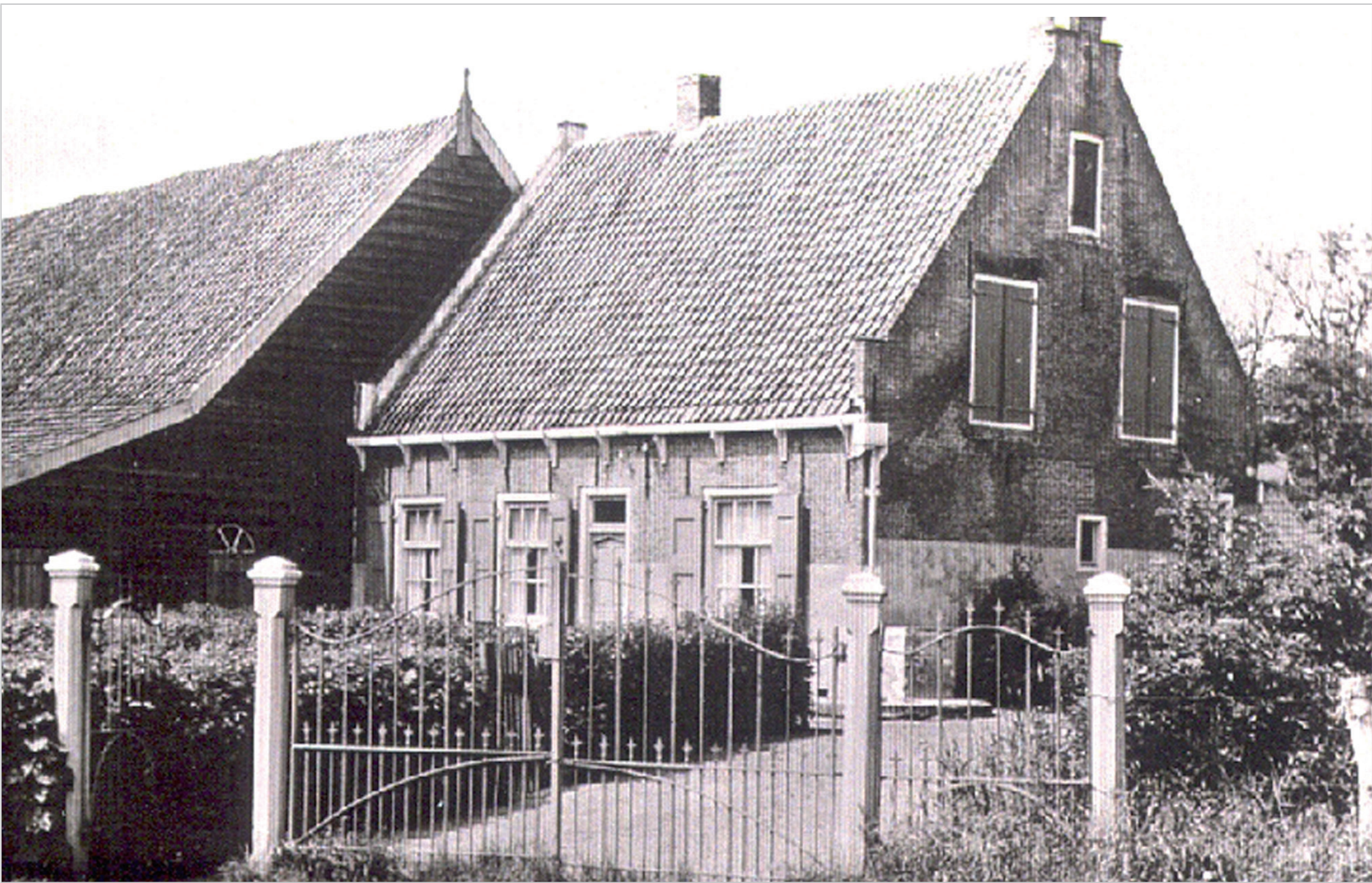

OOSTDIJK - Je zou er zomaar langsrijden. Vanaf de Oostdijkseweg is de boerderij wel te zien, maar dan moet je goed kijken. Verborgen tussen het struweel, als een parel in een schelp, ligt Zeezicht, een hoeve uit 1671 of 1672. Zicht op zee? Een wandeling naar het strand duurt gerust een kwartier of twintig minuten en leidt over een brede duinenrij, maar vanaf de korenzolder was vroeger de zee te zien.

Bosje diende als baken voor de schepen

Zeezicht, een verborgen baken

Veranderde oriëntatie

Toen Zeezicht in 1671 of 1672 klaar was, zat de voordeur in de kopgevel. Ernaast het kamervenster, aan de linkerkant, en het opkamervenster, aan de rechterkant. Zoals gebruikelijk was op Goeree-Overflakkee.

Later is dit veranderd. Zeezicht onderging een metamorfose. De zuidelijke zijgevel werd de nieuwe voorgevel. Zo ontstond een boerenhuis met een indeling die veel voorkwam op de Zeeuwse eilanden, met een op het zuiden georiënteerde voorgevel. De oude voordeur en raampartijen zijn dichtgemetseld. Dat is nog te zien.

Binnen liep er tot de laatste verbouwing, in 2007, een doodlopend gangetje naar de plaats waar ooit de voordeur zat. Dat gangetje is opgegaan in de woonkamer.

Zeezicht had twee grote korenzolders. Tot in de jaren zeventig waren er geen ramen, maar openingen zonder glas. Deze waren af te sluiten met luiken. Stonden de luiken open, dan bevorderde dat het droogproces.

Door Kees van Rixoord

De boerderij is in de zeventiende eeuw gesticht door de heer Blankert. Jan Luiken maakte in 1698 een kaart van het gebied, waar Zeezicht op staat. Op die kaart zijn ook de bomen afgebeeld die bij de boerderij waren geplant. Het bosje diende als baken voor de schepen op zee. Daarom mochten de bomen niet worden verwijderd. De Grootte Visserij op de Maaze en de pilotage op de Maaze ende Goeree sloten daartoe in 1753 een overeenkomst met de eigenaar van Zeezicht, Jacob Cornelissen Santevort. Voor het in stand houden van het groene baken ontving Santevort jaarlijks een bedrag. "Afhakken of uitroeien" van de beplanting was niet toegestaan.

Oud vaatwerk

Tweehonderdzig jaar later is het bosje verdwenen. Schippers hebben het al lang niet meer nodig om hun koers te bepalen. "In 1993 is het hele bos plat gegaan in verband met iepziekte. Alleen de dennenbomen bleven staan", vertelt Jaap Breen, die tot 2003 met zijn vrouw in Zeezicht woonde en er jarenlang een boerenbedrijf had. "Er kwam toen veel oud vaatwerk uit het bos tevoorschijn. Als voorwerpen niet langer bruikbaar waren, gooiden men ze daar altijd weg. Zo ontstond in de loop der tijd een afvalhoop." Tijdens de Nationale Boomfeestdag in maart 1994 hebben schoolkinderen er nieuwe boompjes ingeplant.

Scheepshout

Ander afval is verwerkt in de schuur van Zeezicht en in het wagenhuis, dat los achter de boerderij staat. Het gaat om aangespoeld scheepshout, dat de bouwers dichtbij konden vinden. Dat drukte de bouwkosten uiteraard. Scheepsmasten zijn als balken gebruikt. Om liggende balken te ondersteunen monteerd men houten knieën, die op schepen fungeerden als dragers voor het dek. Jaap Breen: "De boerderij is door strandjutters gebouwd. Bij elkaar gestruind, kun je beter zeggen. Dat is nog goed te zien."

Zeezicht kwam in de negentiende eeuw in bezit van de familie Breen. In 1820 kocht Jacob Breen de Jonge de boerderij voor 1050 gulden. De transactie liep via notaris David Goekoop. Er woonden altijd pachters in de boerderij. In 1975 gingen Jaap Breen en zijn vrouw er wonen.

"Mijn vader, die bankdirecteur was in Zwolle en Dordrecht, zei: 'Er is nog land van de familie op Goeree, daar moet jij maar gaan boeren.' Dat ben ik gaan doen. Eerst hadden we ook vee, later alleen akkerbouwgewassen zoals tarwe, gerst, bieten, uien en aardappels. We hadden land tot Goedereede toe en ten zuiden van het stadje nog een stuk dat het meest vruchtbaar was. Daar heb ik in 1962 een nieuwe schuur gebouwd. Tien jaar geleden is alles verkocht."

Beter water

De overgrootvader van Jaap Breen, Aren, had een vrij groot landbouwbedrijf in Goedereede. Hij bezat nogal

wat vee en hield stieren voor de slacht. Het laatste jaar, voordat ze naar het slachthuis gingen, brachten de stieren door op Zeezicht. Daar, tegen de duinen aan, was het water namelijk veel beter dan in Goedereede. Beter water zorgde ervoor dat de dieren er beter aan toe waren en dus meer geld opbrachten.

In 1970, na het overlijden van de laatste pachters, is Zeezicht verbouwd. Er was daarvoor geen keuken. Er stonden in de gang twee petroleumstellen op wat veilingkisten en een plank. Na wat tekenwerk van architect Koole kreeg Zeezicht een echte keuken, in een aanbouw aan de achterzijde. Op de keuken kwam een slaapkamer. De voorkant van het Rijksmonument moest intact blijven, dat was ook wat de eigenaar wilde. Daarna gebruikte de familie Zeezicht vijf jaar als vakantiehuis. Toen Breen en zijn vrouw in 1975 in Zeezicht kwamen wonen, hebben ze op de open zolders slaapkamers en een badkamer gebouwd. Het wagenhuis, dat in slechte

staat verkeerde, werd gerestaureerd, in 1994. "De lijnen om tabaksbladeren aan te drogen hingen er nog", herinnert Breen zich.

Bakhuis

"Het bakhuis hebben we gesloopt. Dat was er heel slecht aan toe. Er stond een oventje in om te bakken. Op de oude fundering is in 1999 een nieuw bakhuis gebouwd. Het was ons logeerhuisje. Ze hebben er altijd met plezier gewoond, Breen en zijn vrouw. "Een heerlijke plek, maar er was wel altijd veel werk te doen." Idyllisch is de locatie zeker, zo verscholen tussen de bomen, die ooit zijn geplant door Breens vader. Vroeger liepen er ook nog pauwen rond. Andere vogels zijn te zien in de boerderij: het wandje naast de bedsteden, boven een kelder, is bedekt met tegeltafels van onder andere vogelkooien. Jammer dat het glazuur hier en daar los zit. Dat komt door het zout.

Wonen op een landgoed

Zeezicht is nu geen boerenbedrijf meer. De familie Kamerling kocht de boerderij in 2005 en verbouwde het woonhuis en de grote schuur in 2007 ingrijpend. Daarbij bleef de buitenzijde van de boerderij zoveel mogelijk intact. Zeezicht is een landgoed, passend binnen de kaders van de Natuurschoonwet. De familie Kamerling wil het landgoed, nu vijf hectare groot, in stand houden.